
Kovács Ferenc Gábor

Prológus

Nem tudom ki vagy, miféle lélek,
Kihez juttatja verseimet a sors?
Olvasol kíváncsiságból s reméled
Tollam titkos kérdéseidre válaszol.

Hiába várnád, hogy ellátlak jótanáccsal.
A bölcs szerepe nem nekem jutott.
Jártam a világot, néztem jobbra-balra,
Szabad kezem írószerszámot szorongatott.

A múltó percet szóval maradásra bírni,
Erre vágytam már mint kis gyermek,
Ezerszer és ismét ugyanazt leírni,
Ezt teszi a költő, mert élni szeret.

2003. április 4.

Vágok erős vándorbotot

Vágok erős vándorbotot,
Bánatommal elindulok,
Botom késsel kicifrázom,
Szülőházám isten áldjon!

Utam széles vagy csak örvény,
Sorsom bőkezű vagy fősvény,
Vándorúton nincs megállás,
Találók-e éjre szállást?

Sípot metszek karsú nádból,
Madár dala szól a fáról.
Sípom hangja elriasztja,
Lelkemet ki vigasztalja?

Ide hangzik leányének,
Sietek, hogy odaérjek,
Csodálatos ének hangja
A holtat is feltámasztja.

2002

Időmalom

Emléket őről az időmalom,
Az álmkép sértetlen marad:
Leányka hajolgat tarka réten,
Majd megindul s felém szalad.

Nem virágot szedett a kedves,
Szíve kereste új otthonát.
Tudta, vissza út már nem lesz,
Kötényébe gyűjtötte cipói nyomát.

1998

A másmagyarok

Messze földön élnek a másmagyarok,
kiket a haza kiteszített
vagy kalandvágtyból lépték át a határt.
lábuk visszautat nem talált
mert menteni kellett az egyéletet,
a boldogulás is cél lehet.
A bátrak vagy gyávák mentek el? -
Ezt én nem döntöm el.

Ő, ki remélte, majd hazatér,
jajgat, mert otthon él.
Megtanult idegen nyelveket,
mondaná magyarul, de kinek?
Átvette más népek szokásait,
az idegen vonz és taszít.
Két világ közt húzza meg magát,
közben dúdol magyar melódiát.

Még mindig reméli, egyszer visszatér,
Az őshaza megváltást ígér.
Már lehet, látogatóba megy haza,
Kéri, hívja anyja szava.
A vén bolond ősökkel büszkélkedik,
Gyermek-émlékekbe kapaszkodik.
Más ember lett, de ő is magyar,
A sír majd mindent eltakar.

2003. szeptember 14.

Üzenet haza

Messziről szólok,
gyakran üzenek,
éltem leéltem
Távol tőletek.

Polgár nem lettem
se itt, se ott,
két világ közt
forgó kerék vagyok.

Nyelvem nem tiszta,
furcsa keverék,
mintha más szólna,
mesterséges beszéd.

Nincsenek tudom
örökölt jussaim,
bátyám lett Ábel,
én vagyok Káin.

Régen még kínzott
keserves büntudat,
akkor átkoztam,
ma áldom sorsomat,

hogyan lehettem itt
és éltem ott,
hajrá világpolgár
szabad vagyok.

Másképpen szolgáltam
szülőházam, hasznos
követe vagyok
a szabadság jogán.

Ha feltámadna most
jó Édesanyám,
eladnék mindent
és élnék Budán.

Ha még élne
Apám szegény,
ő tudta jól
éltem kemény.

Kétszer hal meg
az a magyar,
kit majd egyszer
idegen föld takar.

Bekapcsolom
este a rádiót,
hallgatom soká
a hazai szót.

Aztán kívánok
jó éjszakát—
a család nem érti
az apa szavát.

2004 április

Kedvelem a kérdőjelet

Kedvelem a kérdőjelet,
mondat végén a pont helyet,t
mintha hattyú úszna felém
a lehetőségek tengerén.

Kezdődhet a nemes vita,
meghallgat, mert humanista,
kérdzhetek ismét újra,
nem fenyeget diktatúra.

Megértő és engedékeny
jót mulat az ellentétén,
nem ír elő: így vagy azt,
szabad vagy és választhatsz.

Gondold meg szavad, ő elvárja;
ez a szabadság méltó ára -,
mint elegáns bonviván
hajolj meg a viták után.

2004. március.

Kovács Ferenc Gábor

Koppenhágában él, idős ember. Egyelőre ennyit tudok róla, miután sikerült rövid telefonbeszélgetésben megismerkednünk. Magyarországi Dániai Nagykövetségén, az Ághegy VII. Kötetének bemutatóján találkoztunk a nevével, egy a magyar művelődés szervezését felvállaló tevékeny asszony szolt róla és jutatta el verseit tartalmazó kötetét, a szerkesztősé-

günkbe.

A nagyváradai Literátor kft. kiadásában Csendes csodák címmel megjelent kötete hátlapján a következő olvasható:

„Az én családom Csikkozmásról származik. A falu gyermekeinek évente pályázatot hirdetek, hogy írjanak pl. Falujukról, terveikről, hogyan töltik a szabadidejüket stb. Éven te kapok 15-20 hosszú levelet. A díjak: kerékpár, rádió, távcső... Nagy örömet jelent számomra, hogy követhetem az életüket.

Írtam már, hogy nekem nincs olvasótáborom. Még családon belül is kevés. Utódaim, aligha értik a nyelvet lírai szinten. Dánul pedig nem tudok verselni.”

Túl a nyolcvanan, Kovács Ferenc Gábor nagy családról álmodik, ahol értik a szavát. Hazagondolása élteti és nemes tettekre készíti. Verseiből a szórványban

élők gondjaira ismerünk. Anyanyelvének tisztasága példamutató, versformái hagyományosak, dallamosak.

Ha több ilyen lelkesen tevékeny idős emberünk volna, bizonyára reménykedőbben, merészebben gondolhatnánk az európai uniós szórványokban élő nemzetársaink második és harmadik generációjának magyar műveltségben való megmaradására.

Kovács Ferenc Gábor szeretné, ha kötetbe gyűjtött verseit lefordítanák dán és svéd nyelvre. Jelentkezőket várunk a szerkesztőség címén.

